

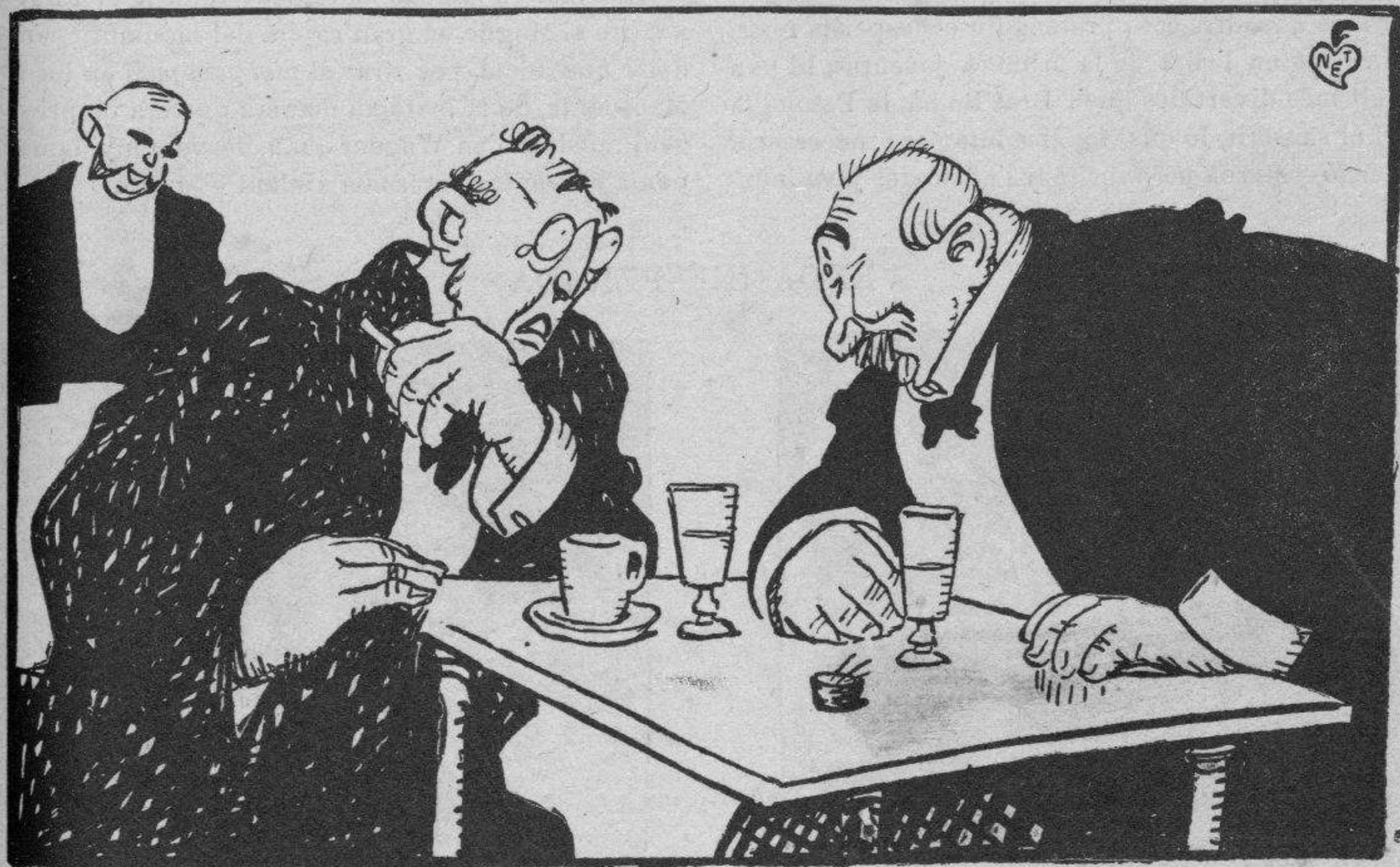
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

AL CAFÈ

MONDIAL HUMOR

- Escolti, i dispensi. Me sembla que vostè està assegut sobre'l meu berret.
- Potser sí, però no'l dèu necessitar pas, ara, vostè.

CRÒNIQUES FRÍVOLES

Començament de curs

Dintre de pocs dies eixirà en els diaris aquell consabut anunci declarant oberta la matrícula per al curs prop-venent en les Universitats, Instituts i Escoles especials dels districtes universitaris, anunci que, si a molts els deixarà tant frescos, com a un solter, per exemple, aquell altre en que s'ofereix una dida *con leche de seis meses, para criar en casa de los padres*, en canvi planteja a molts caps de casa, pares de família, un problema tant important i de tanta transcendència com el que's refereix a l'elecció de carrera que hagin de donar al noi.

Per regla general, els nois, just eixits del Institut, en edat en que trasposen tot just els límits de l'adolescència, no tenen, ni de molt, el degut discerniment per a resoldre de per sí mateixos tant principal qüestió que ha de decidir de la vida llur; es més, si a un noranta per cent d'ells els donguessin a escullir carrera, beu segur que optarien per no estudiar-ne cap, ja que està demostrat, per més que altra cosa pretenguin els esperits forts, que, sobre tot en l'edat de la primera joventut, hi han coses molt més divertides que'l Dret Romà, la Patologia interna i el sànscrit, lo qual fa absolutament necessària l'intervenció paterna per a inclinar l'afició del jove inex-

pert cap a un ordre d'estudis determinat, que li donguin medi un dia de poder guanyar-se la vida.

Per això cal que'ls qui, per llei natural, tenen semblant obligació i han de carregar amb aquesta gran responsabilitat, fassin un estudi a consciència no sols de la vocació, — si es que'n té de determinada — sinó de les facultats, sentiments i instint del noi, que se li hauran anat manifestant des de l'infantesa, perquè es lo cert que molt poques vegades els homes deixen de respondre a lo que foren d'infants, com en l'història se'n donen una pila d'exemples.

Així's conta de Newton i de Galileu, els dos emponents astrònoms de fama mundial, que des de molt joves demostraren gran afició a les estrelles, concorrent als cafès-concerts i *music-halls* de l'època llur, *jaleant*, amb el més pur entusiasme científic, les *chanteuses*, *disques* i *danseuses* de la *troupe*, ja s'arranquessin de *can-can* o de *garrotín*, ja lluissin prodigis de picaresca intenció al despenjar-se amb *couplets* per l'istil dels que avui han convertit la Meller en una glòria nacional de les més lle-gítimes.

Així mateix veiem clarament indicat el futur d'Alexandre el Magne, el gran capità del món antic, en aquell dalit que tenia per tirar al *pim-pam-pum* en les fires de Macedònia, de la mateixa manera que era de preveure el geni musical d'en Wagner quan, desvergonyidament, responia als reptes paternals xiulant el *raconto* del *Lohen-*

VENDA INESPERADA

— Bona dòna: quant ne voleu d'aquests paraigües?

— Com dimoni podia jo esperar un negoci tant rodó en mitg del camp!

(Del *Ki-ki-ri-ki*, de Viena)

grin o fugia precipitadament de la menaçadora escombra materna taral·lejant quelcom que després va ser la cavalcada de les Walkyries.

Per semblant raó són respectabilíssimes les inclinacions dels nois, àdhuc aquelles que's manifesten en jocs els més insignificants y en aficions que a primera vista puguin semblar estrambòtiques.

L'afició que tenia Franklin a enjagar estels va fer-li inventar el para·llamps; la mandra d'haver d'escriure tant va donar idea a n'en Gutemberg — que era copista, — de la famosa invenció de l'impremta; jugant a lladres i serenos va ser com Napoleó I va aconseguir el seu portentós instint estratègic.

Vegi-s, doncs, si fem be o no de recomanar als pares que, per donar carrera escaienta a llurs fills, prenguin per base llurs inclinacions naturals, exercint sobre d'ells, an aquest objecte, la més escrupulosa observació.

Guiant-se per aquesta regla poden estar més que segurs d'acertar, i que les facultats de llurs hereus tindran l'aplicació que'ls es més escaienta.

Així, quan vegin en el marrec una afició desmesurada a malmetre les joguines i voler saber, de totes passades, lo que hi ha a dins, no dubtin que en això, que pot semblar una senzilla entremaliadura o pures males mans, hi han en incubació unes apreciabilíssimes facultats pera la mecànica; si observen en ell tirada a armar raons per un tres i no res, i a emmaranyar les qüestions, fassin-lo ser advocat; si el veuen amb instint de destrucció, que caça les mosques, atormenta les sargantanes o mutila les llagostes, dongui per segur que allí hi ha un metge, i un cirurgià de més a més; si noten que sempre està fent barates amb els companys i mai en perjudici seu, dediquin-lo al comerç, i si escriu sense respecte a l'ortografia donguin-li a entenent de que's fassi literat, perquè són molts els que per aquest camí han arribat a ser acadèmics.

Podria, amb tot, donar-se el cas, de que'l noi no demostrés predisposicions determinades pera res, que des de menut manifestés una absoluta insuficiència pera tot i que no hi hagués manera d'inculcar-li ni els coneixements més elementals, doncs, aixís i tot, semblant particularitat pot ser indicatiu del brillant pervenir que espera a la criatura si se l'inclina pel cantó de la política, que a Espanya es la carrera dels que no serveixen pera cap més.

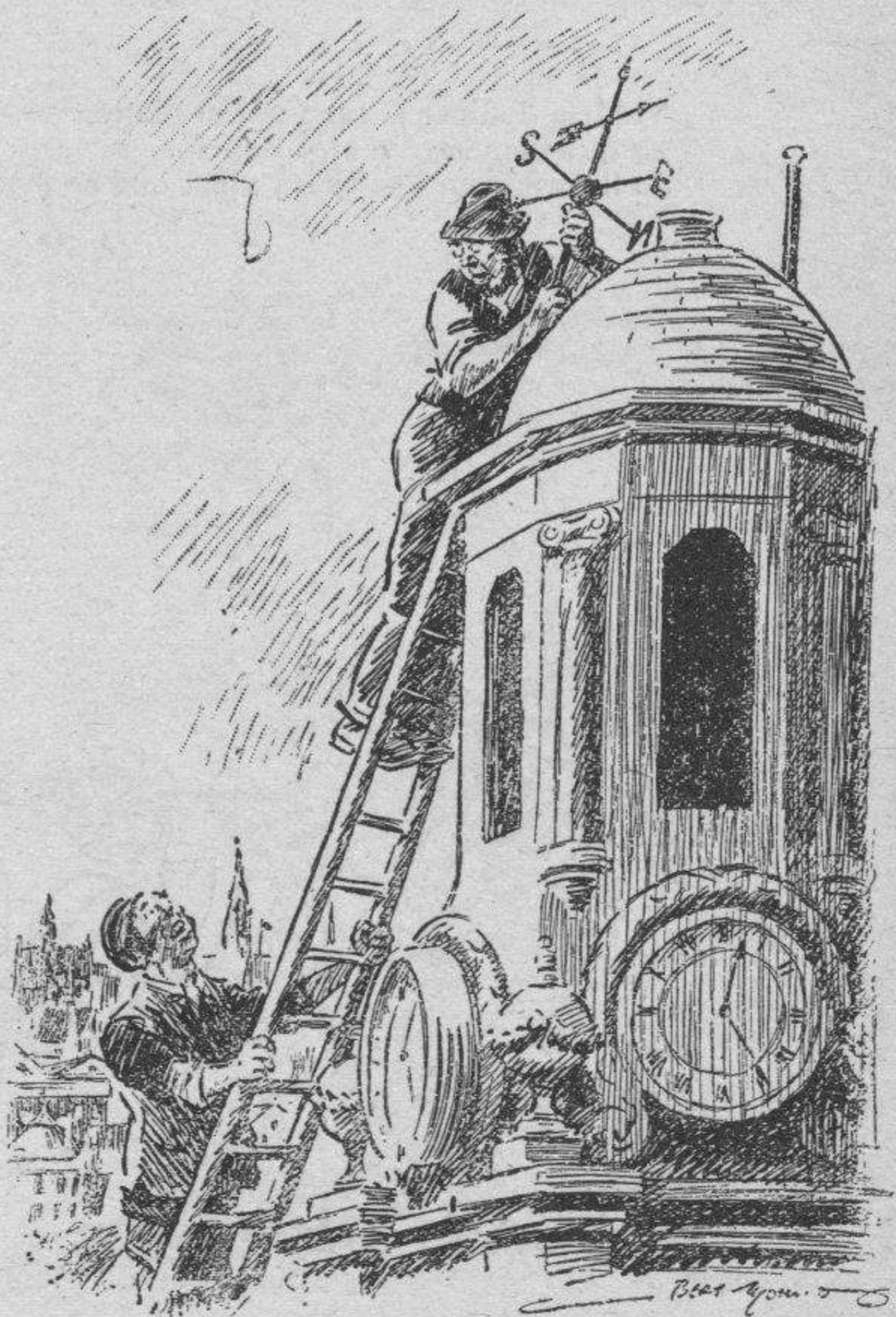
Y no insistim respecte a aquest particular perquè seria com voler-nos empenyar en demostrar un axioma.

ARGUS

— Com se diu, i aont viu?
— Joan Smith; Bean Street, 14.
— Be; ara no puc entretenir-me, però demà tornaré pera convence'l dels aventatges que hauria tingut assegurant-se a la nostra Companyia.

(Del Puch, de New-York)

L'obrer (colocant el panell). — Escolta, tu: te'n recordes d'aont deia el diari que venia el vent, aquest matí?

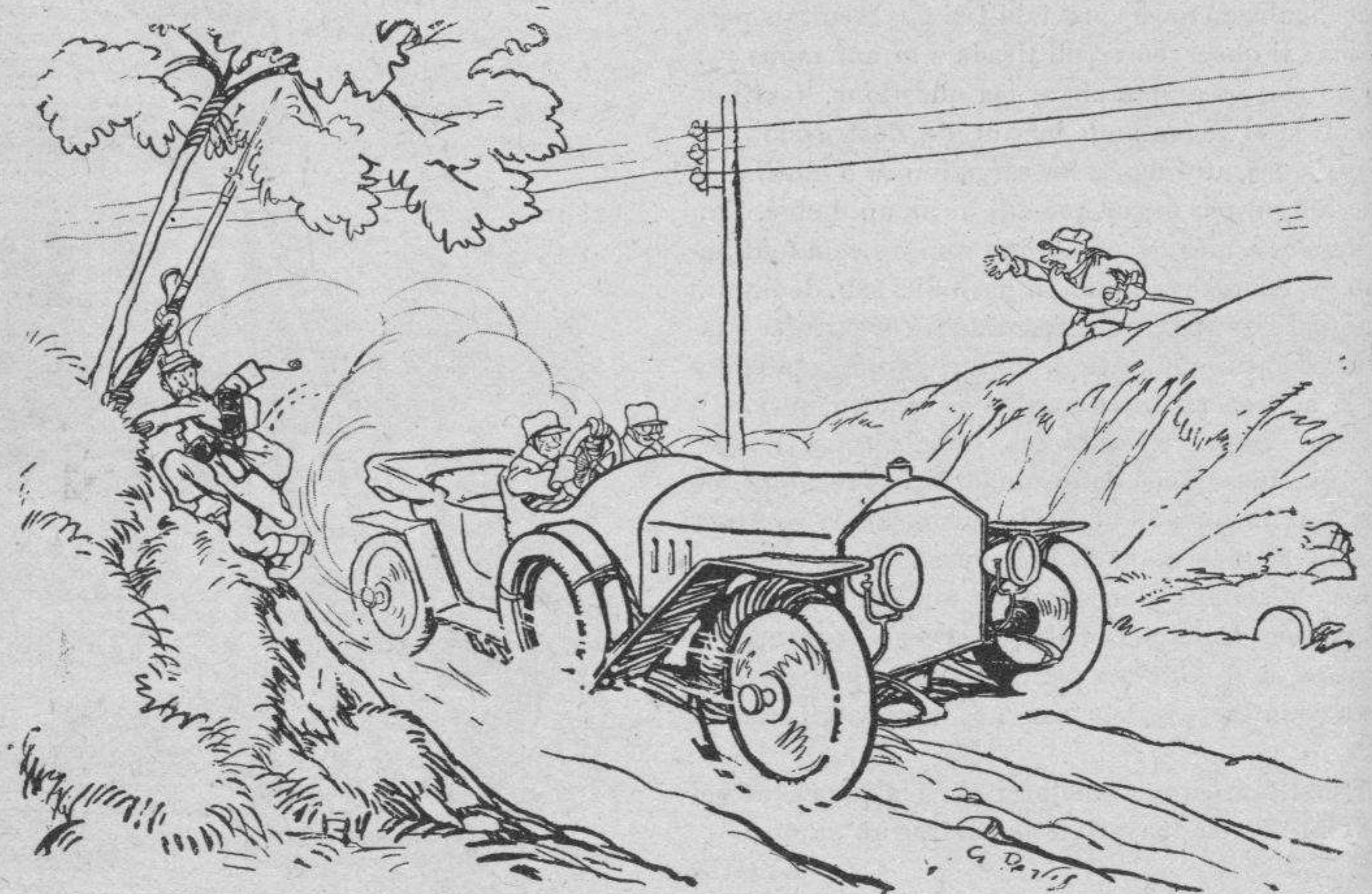
(Del Puch, de Londres)

- Voldria dedicar al meu noi al piano.
- Es que demostra tenir-hi afició?
- Jo li diré: com que es un xicot que no serveix pera res...

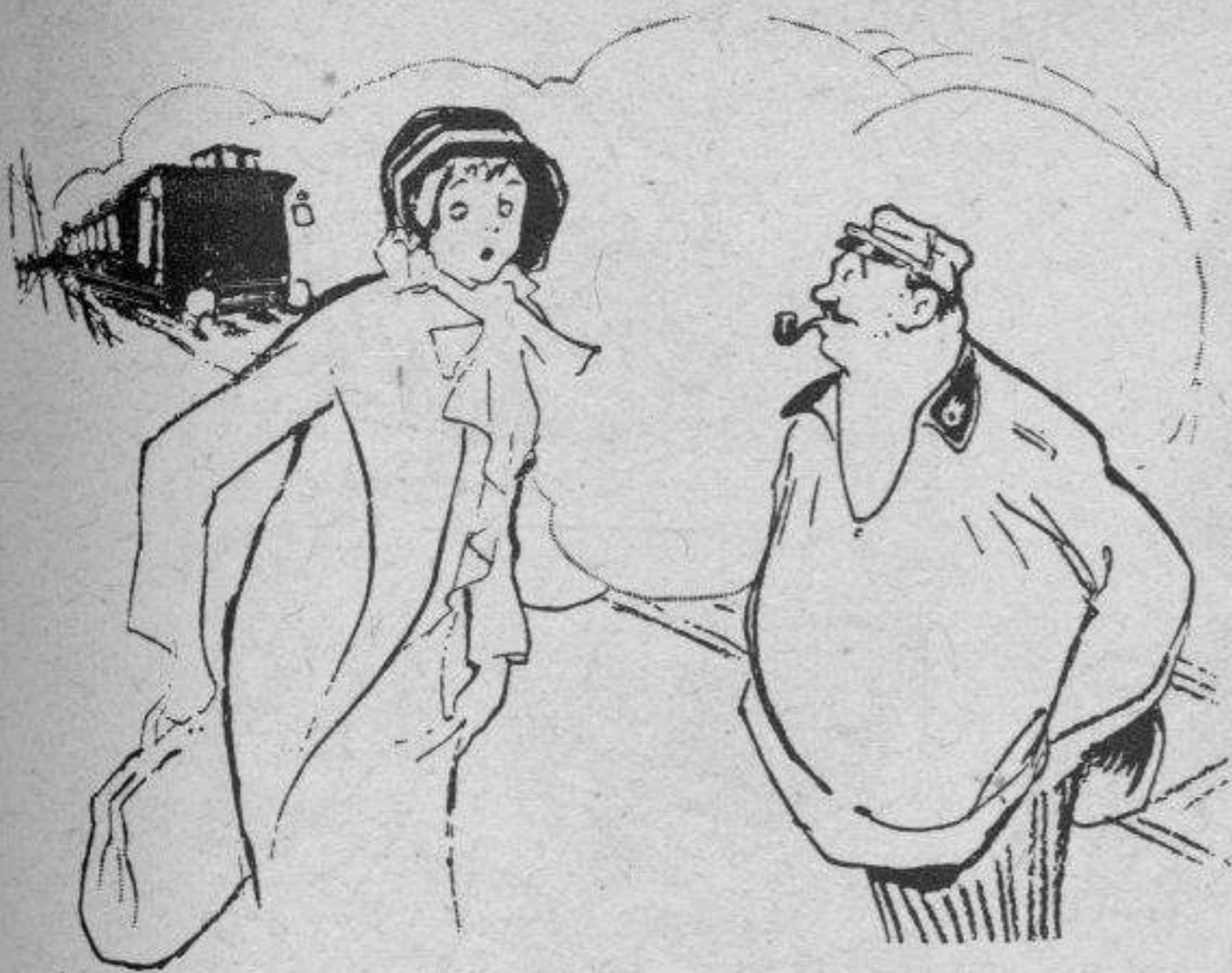
(Del *Punch*, de Londres)

ABANDÓ DEL LLOC DAVANT L'ENEMIC

- Què fas, desgraciat! Es precis que't colouis al mitg del camí, calis la baioneta i diguis: ¡quién vive!

(De *Le Rire*, de París)

— Però, que no para el tren en aquesta estació?
 — No, senyora, no; el maquinista està renyit amb el quefe.

(De *Le Sourire*, de París)

— Aquest home t'ha salvat la vida, Isaac. Vaig a donar-li un duro.

— Oh; si ja estava mitg mort, quan me va salvar; no li donguis més que deu rals.

(Del *Puch*, de New-York)

El camperol. — Diu el rètol que una persona gran pot portar dos nois de franc. I, digui-m: dos nois no poden portar de franc una persona gran?

(Del *Megendorfer Blätter*, de Munich)

A LA CAVERNA D'ALTAMIRA

La pintura de vinticin mil anys enrera.

La pintura d'avui en dia.

(De *Le Rire*, de París)

Petites actualitats

26 milions de viudes

El govern anglès ha publicat el cens de la població de l'Índia, efectuat l'any darrer, del qual resulta que en aquell país existeixen 26 milions de viudes, lo qual se fa comprensible per raó de que allí, l'edat de contreure matrimoni les dones oscila entre'ls cinc i els quinze anys.

Amb un xic més que'ls indis haguessin extremat la cosa hauria sigut cas d'enviar a dida la senyora el dia mateix de bodes.

Ja'ns afigurem el present més indicat pera fer a les novies d'allà, com a regal de casament: un berganci.

El saldo d'una factura

Un altre, per donar importancia i verossimilitut al cas, traslladaria'l fet a New-York, a Washington o, pel cap baix, a Londres, però com que ha passat a Barcelona, no vull mentir i a Barcelona'l deixo, fins a risc de que resulti discrepant de les nostres latituts, aont les flors de l'excentricitat i del dit i fet no solen criar-s'hi ni amb estufa.

LA METAMÓRFOSI D'UN SOCIALISTA

1. — No sab com fer-ho pera que la seva persona esdevingui digna del nom de socialista.

2. — Aconsegueix importància dintre del propi partit.

3. — Ingressa en el periodismo.

Lo succeït es lo següent :

Una modista de les de més fama de la nostra ciutat comtal acreditava d'una clienta seva, esposa d'un sastre barceloní també de molt nom, un compte import de diferents confeccions, ascendent a la quantitat de 437 pessetes amb 25 cèntims.

La tal factura, que va vèncer el mes de Janer prop passat, havia estat presentada des d'aleshores ençà a la deutora — sempre inútilment — per una aprenenta de la modista, primer, i per una fadrina després, fins que,

finalment, en vista de que no hi havia manera de fer-la efectiva, la propia modista va decidir, fa pocs dies, personar-se a casa de la morosa a reclamar l'import del compte.

Cal dir que la tal modista es guapa, encara jove, elegant i amb el taller més que acreditat, circumstancies apreciables, que no ablaniren, emprò, el cor de la deutora, i — lo que es més extrany — ni el del marit d'aquesta, els quals, no sols no varen pagar la factura, sinó que varen injuriar, segons sembla, a la reclamant, foragitant-la materialment de casa llur.

Tal va ser el trastorn que l'incident va produir a la modista, que a l'arribar a baix a la porteria va sofrir una basca, havent hagut de ser auxiliada per la portera i els veïns.

Després de les convenient aspiracions d'èter i de les indispensables fregues amb vinagre als polsos de la pacient, retornada aquesta, va explicar als presents lo succeït, i, com es molt natural, tots varen posar-se de la seva banda.

Ja se n'anava la modista, exclamant-se encara d'haver de donar per perdut lo que era ben seu, quan a la portera se li va acudir una idea verament lluminosa.

— No's desesperi, senyora. Jo de vostè faria que'l seu marit vingués a fer-se fer roba al sastre, i quan li vinguessin a reclamar el deute el pagaria també amb quatre fàstics, i en paus.

— Sí, però per això — va contestar, somrient, l'interpelada — cal tenir marit, i jo soc soltera.

— Senyoreta, — va intervenir galantment un dels presents — si vostè vol deixar de ser-ho, estic a la seva disposició.

El foraster. — Que faria el favor de dir-me aont viu el senyor Lotti?

L'indígena. — Es el més llunyà d'aquells dos edificis que té al davant.

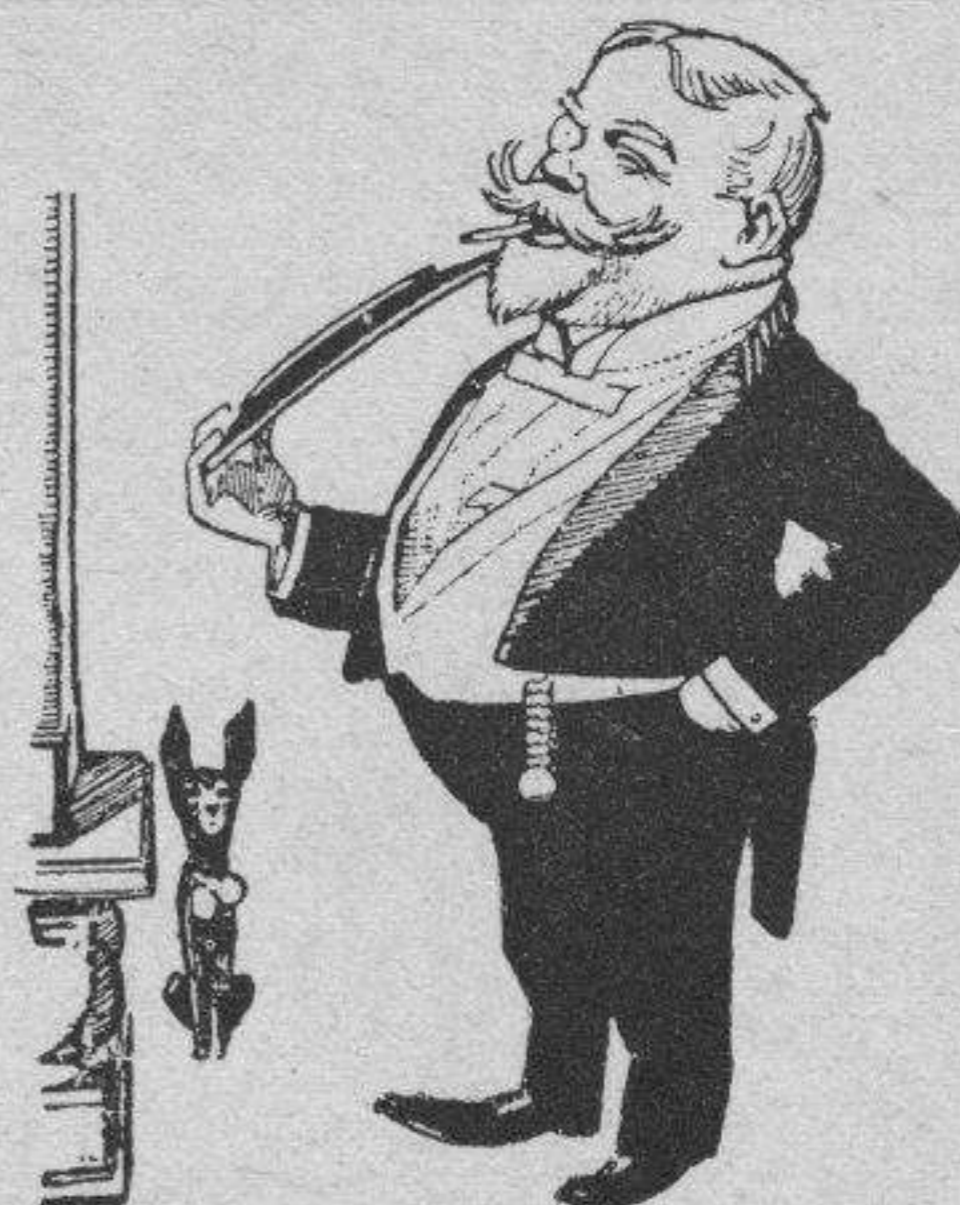
(De *Il Mondo Uморistico*, de Milán)

4. — Arriba a ser representant, en el Parlament, del «poble oprimit».

5. — Heus aquí el precinte pera poder arribar a ser ministre i veure-s festejat per la burgesia.

6. — Somrient pensa amb el triomf social que ha conseguit.
(De *Il Mondo Humoristico*, de Milán)

La modista va mirar al galan, i no amb mals ulls; va somriure-li dolçament; l'altre va animar-la amb una nova mirada i un nou somris, no menys expressius, i al peu mateix de l'escala va quedar concertat el matrimoni, al qual foren convidats tots els circumstants.

I ja tenen el flamant promès escales amunt, trucant a cà'l sastre i fent-se pendre mida per dos terns, un trajo de levita, un abric d'hivern i un altre de mitg temps.

I després encara diran de les noveles de folletí!

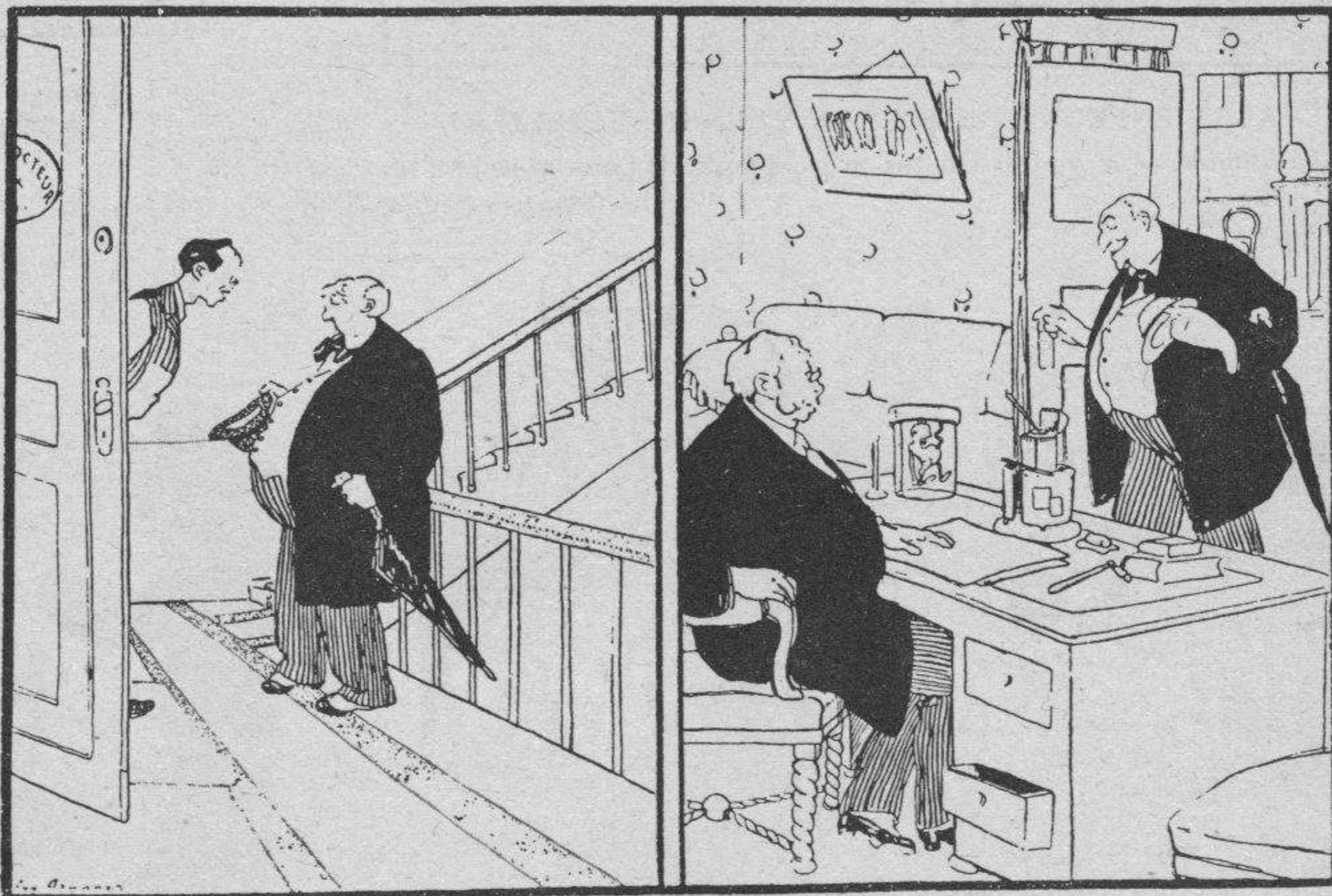
El silló dels suicides

En materia d'invents originals, arxi-moderns i espata-rants, cap comparable al que acaba de realitzar el ciutadà mister Kingtown, de Xicago.

Se tracta d'un artifici enginyosíssim, mitjançant el qual els desesperats podran traslladar-se a l'altre barri amb tota la comoditat i confort imaginables.

El silló ideat per mister James Kingtown ha vingut

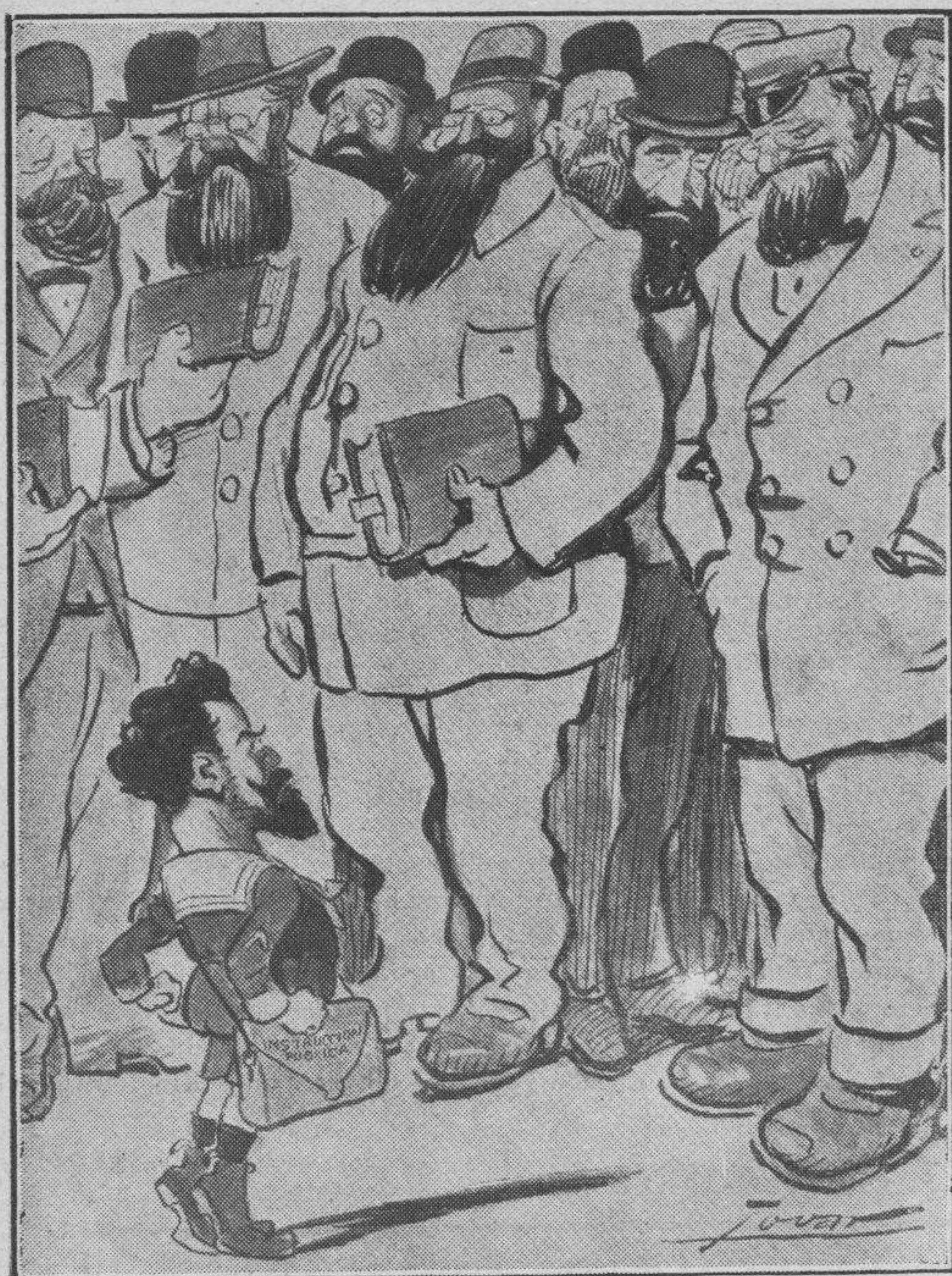
PETITES ECONOMIES

— Quant costa la visita, minyó?
— La primera es a vint francs; i les següents a cinc.
— Molt be, gracies.

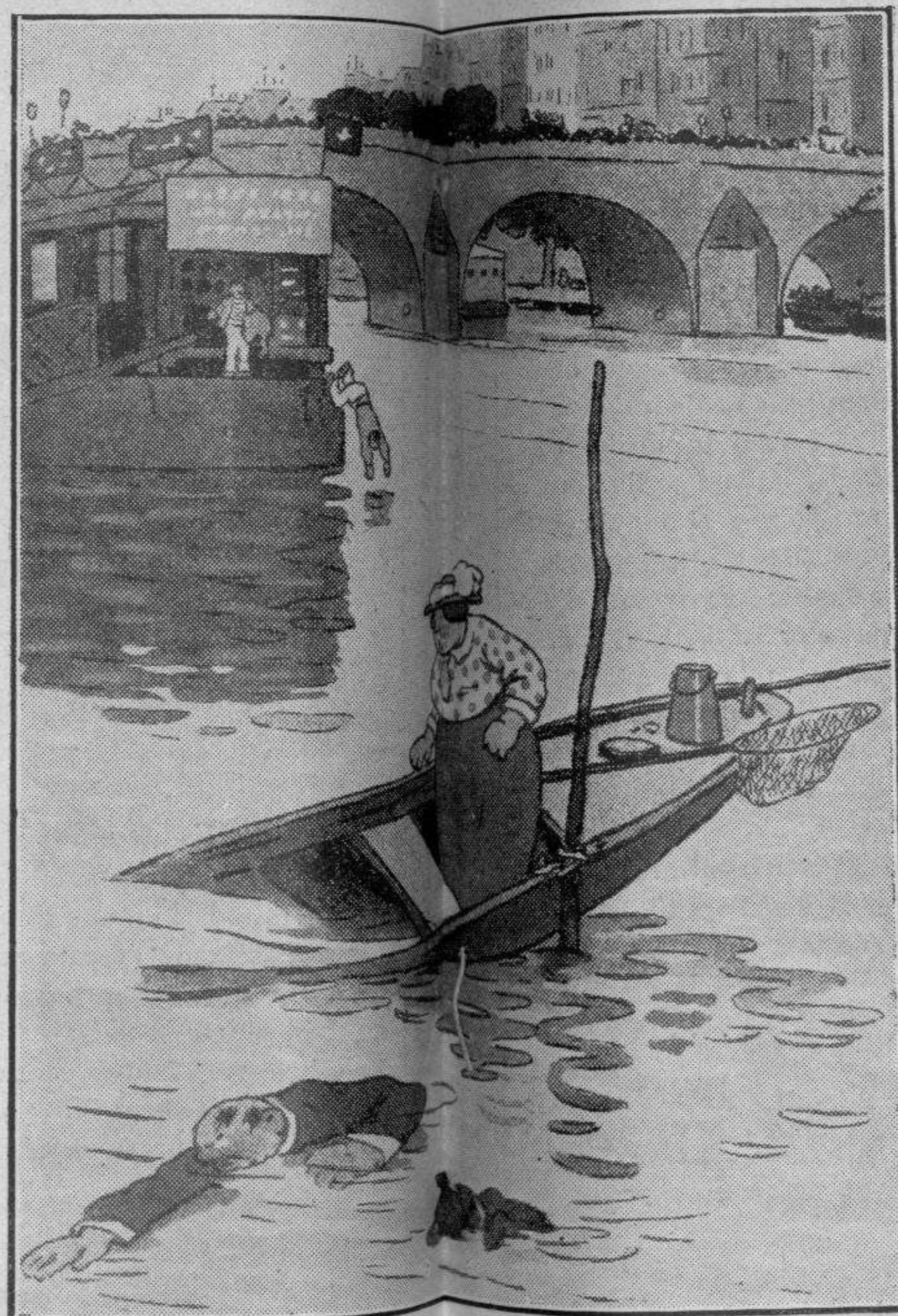
— Bon dia tingui, senyor doctor! Encara'l torno a venir a veure!

(De *Le Sourire*, de Paris)

ALBA ENFRONT DELS ENGINYERS INDUSTRIALS

En Santiagueta. — A veure! Qui es el guapo que vol enfilar-se'm a les barbes?
(Del Gedeón, de Madrid)

— I el metge, que'm té privats els banys freds!...
— No t'amoini això, perquè precisament avui l'aigua està tebia.

(De Le Rire, de Paris)

El calavera.—La sola desgracia de familia que tinc es lo molt que viu el meu pare.
(Del Simplicissimus, de Munich)

— Té, Dominguet; posa-t la creu, que hi ha molta gent a la platja.
(Del Madrid Cómico)

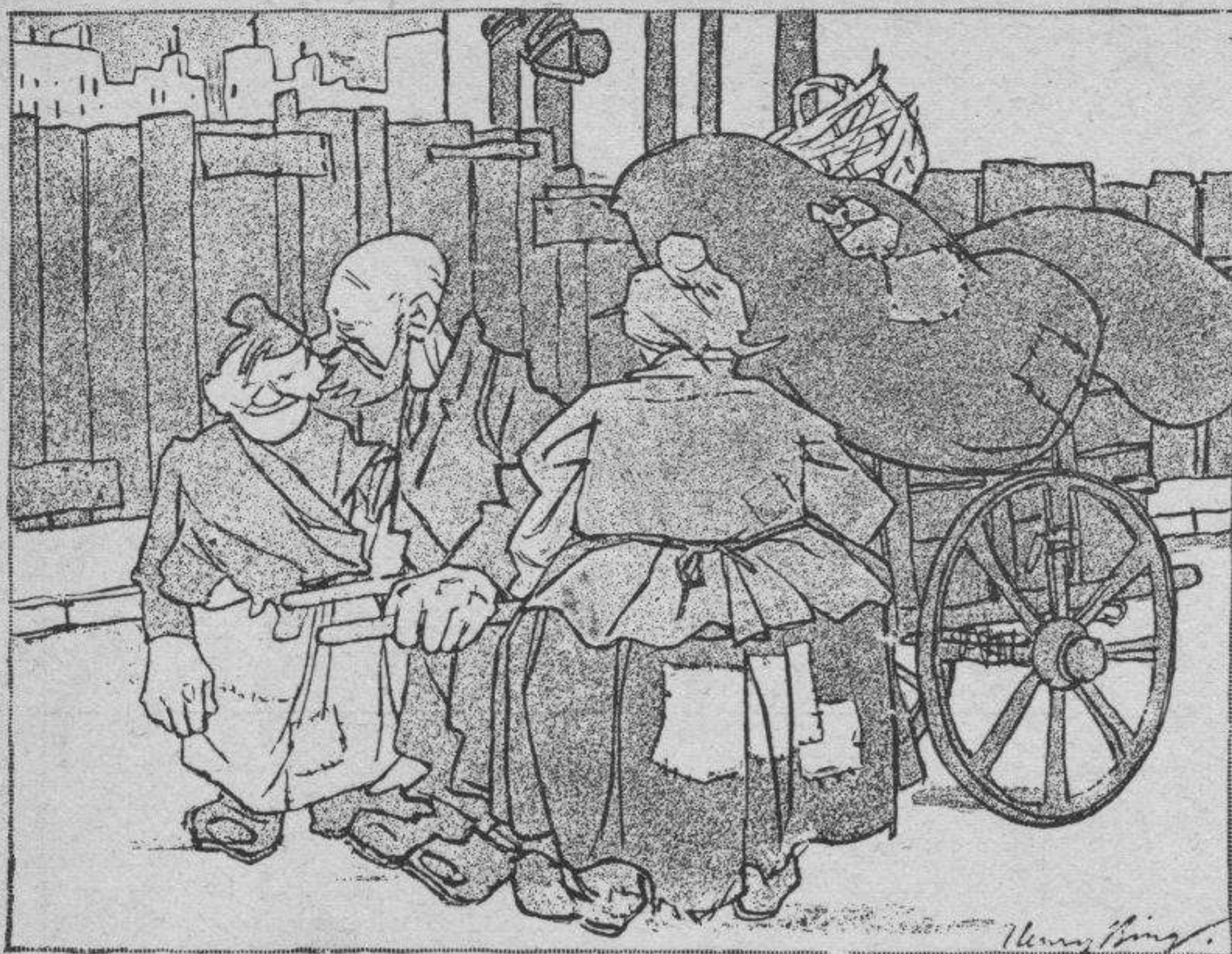
El testimoni. — Aquestes són maneres de tractar la camisa planxada que t'havia deixat?

(Del Punch, de Londres)

— No hauria pas vist la pilota, senyor?
— Ja ho crec! Com que m'ha tocat al cap!
— Quina sort! Me creia que havia sortit del camp!

(Del Punch, de Londres)

— Tant mateix es ben mala estrella això d'haver d'estar en paro forçós. Jo crec que hi ha gent que neix sense feina.

(Del *Simplificissimus*, de Munich)

El comble de la Prempsa

Els captaires de París tracten de fundar un periòdic que sigui portaveu dels interessos morals i materials de llur tant honrada com sofer-ta classe.

El nou periòdic se titularà *L'Almoina*, y, entre altres campanyes que's proposa iniciar, n'hi figura una contra la circulació de la *calderilla* menuda, altra contra la moda dels guants de felpa, istilats a l'hivern, que tant entorpeixen el moviment de ficar-se els dits a la butxaca, i, finalment, una tercera tractant d'aconseguir garantia, mitjançant la firma d'un pagaré, a tots els qui contesten a la fórmula suplicatoria amb aquell «un altre dia, germà», sense que aquell dia del venciment acabi mai d'arribar.

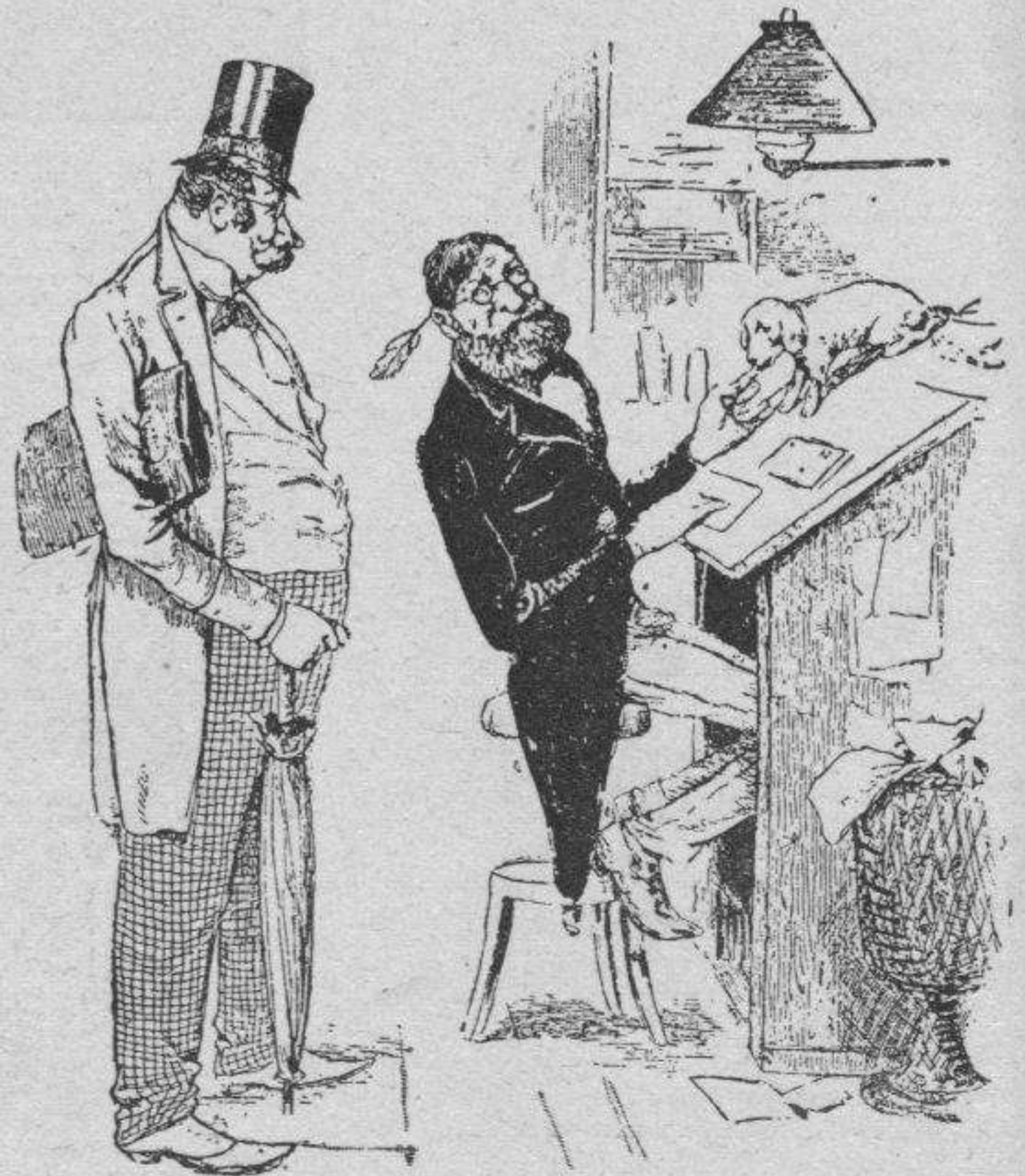
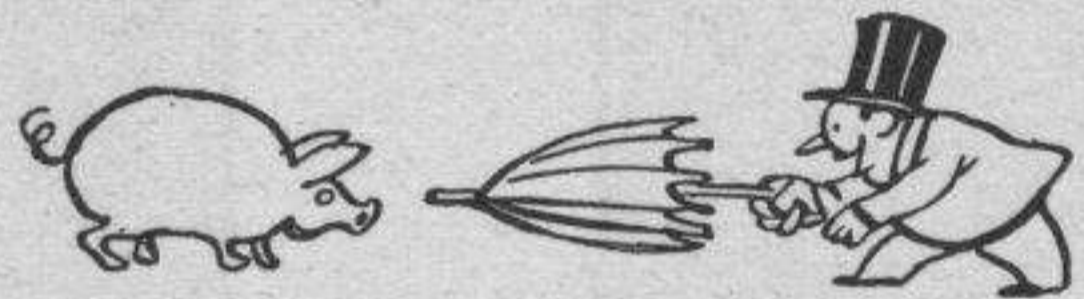
Desitgem al nou confrare molts anys de vida, i des d'ara hi deixem establert el canvi.

a resoldre radicalment tots els inconvenients dels procediments empleats fins a l'actualitat pels suicides. Es una obra perfecta i acabada que'l seu inventor recomana als desesperats amb una elocuencia que sembla viscuda per lo persuasiva.

— Al cap de profundíssims estudis i de moltíssims experiments — diu — he aconseguit construir un aparell que sobrepuja a tot quant s'ha fet fins a la data per realitzar el trànsit d'aquest món a l'altre de la millor manera possible. Se compon d'un elegant silló de respatller alt i amples braços, en el qual s'amaguen diversos tubes de diferentes densitats. Un mecanisme molt enginyós fa eixir del tube més petit un perfum agradabilíssim en el mateix instant que'l «pacient» se coloca en el sitial. Al mateix temps els ressorts i rodes interiors se posen en moviment, i mentres el suicida se sent invadit de somnis inefables, els engranatges van cumplint llur missió admirablement; un martellet encén un fulminant que dispara vuit canonets ocults en el respatller i en el mateix instant s'engeguen altres tants trets, dos dels quals se dirigeixen precisament al cor, dos als ronyons, dos al ventre i dos al cervell.

A l'arribar an aquest passatge del seu reclam, l'inventor pondera la formalitat del seu establiment, la solidesa i bona qualitat dels seus productes, i invita cortesment a la seva clientela a proveir-se a casa seva d'acord amb les necessitats que experimenti.

En quant al preu d'aquesta meravella mecànic-macàbrica, es de 500 dollars, i això es precisament lo que fa témer que'l negoci de mister Kingtown no li resulti tant lucratiu com ell deù esperar, perquè són tants els que, si tinguessin una quantitat així, ja no se suicidarien!

Mètode empleat pel senyor Scarpazzi per mullar els segells quan ha d'enganxar-los a les seves cartes.

(De *Il Mondo Humoristico*, de Milán)

BONS MOTS

Un pagès de l'alta montanya ha obtingut la porteria del palau d'un marquès i s'està a la porta, lluint la casaca galonejada d'or.

Tot d'un plegat passa un company seu del poble i li diu, al veure-l:

— Ah! ets tu? Manoi, que vas mudat! Deus guanyar molts quartos, que vagis vestit així!

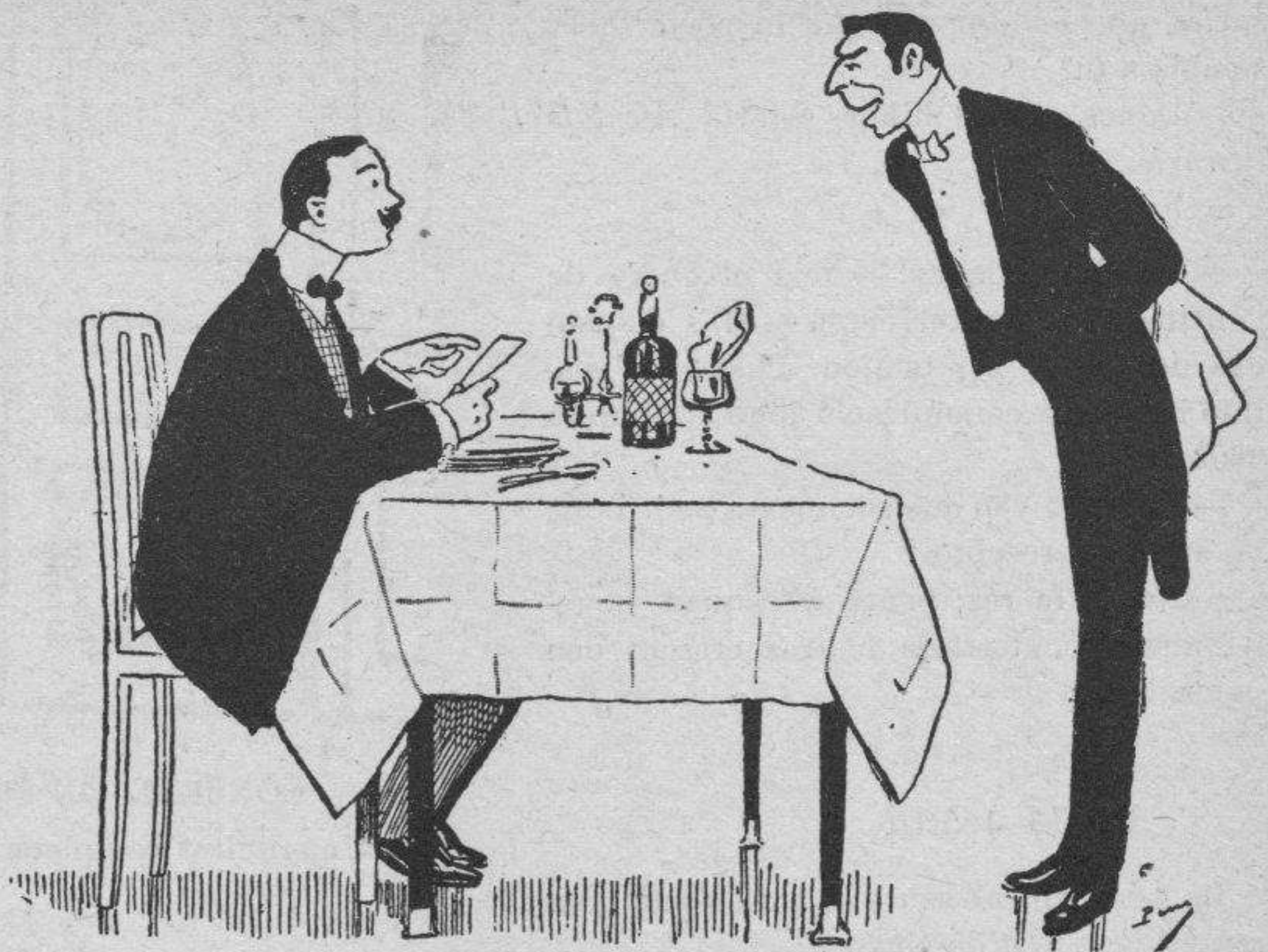
— No sé del cert si l'amo va dir-me que'm donaria sis mil rals a l'any, o be si va dir-me un ral cada sis mil anys.

— Aont vas, tant decidit?

— No vaig, que vinc.

— I d'aont vens, si's pot saber?

— De l'imprompta. Acabo de corregir les proves del meu llibre de cròniques; però... francament, no m'agrada el títol de *Tentatives lite-*

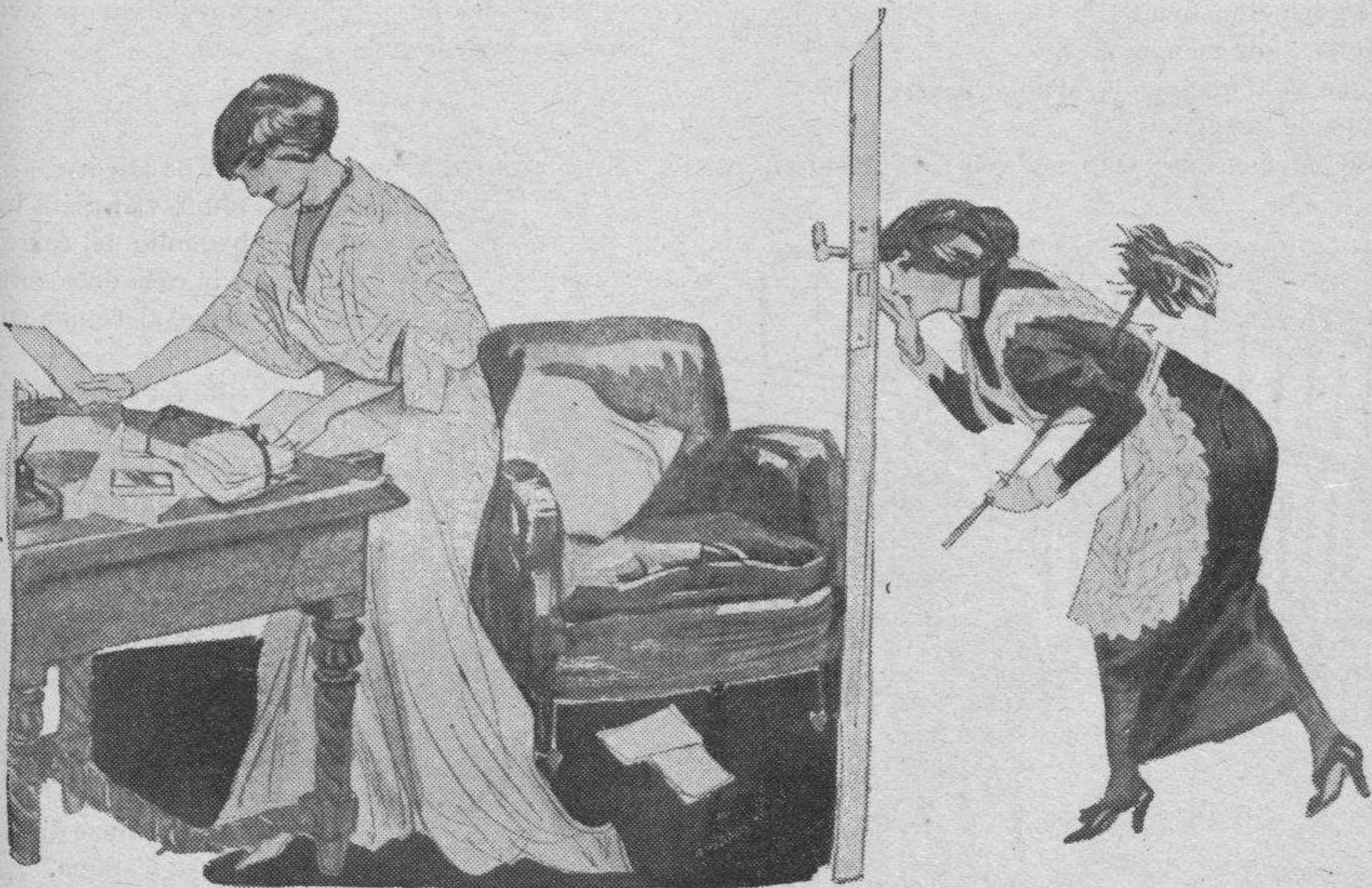
— Què li ha semblat al senyor el servei de l'establiment?

— Detestable. El menjar es molt dolent i el vi molt fluix.

— Fluix, i té nou anys?

— Doncs sí que han esperat que fos grandet pera batejar lo!

(Del Madrid Cómico)

La cambrera (mirant pel forat del pany). — La senyoreta llegint la correspondència del senyoret!
Sembla mentida que hi puguin haver dones tant tafaneres!

(Del Lustige-Blätter, de Berlín)

varies, que l'editor vol que hi posi. Què't sembla a tu?

— Doncs... que millor estaria *Atentats literaris*.

* * *

— Escolta, Joanet! — deia el quefe de l'oficina a un meritori nou. — Has d'apendre de parlar per telèfon. Posa-t a l'aparato i demana comunicació amb el número 3603.

— Però, no veu que soc massa petit i que no arribo al receptor?

— No hi fa res; pensa que quan la telefonista't contesti ja hauras crescut deu pams.

* * *

EN UN JARDÍ

La néta diu al seu avi, que s'està molt entretingut fent de pagès:

— Què fas aquí, tant enfeinat?

— Mira, ja ho veus, Dolorettes: estic plantant tarongers. No t'agraden les taronges?

La criatura, molt contrariada:

— Sí, ja m'agraden, quan fan les taronges ben dolces; però més m'estimaria que plantessis «arbres de Nadal», que no'n tenim cap al jardí.

* * *

— Té gana, don Joan?

— Molta, amic meu, molta!

— I què es lo que menja, si's pot saber?

— Sopa de tortuga.

— Sembla mentida! Que no veu que'l tindran per

LA VAGA DELS FERROVIARIS

— I el general Weyler sense poder fer el seu viatge setmanal a Madrid!

(Del *Heraldo de Madrid*)

CONSELL DE MINISTRES

— Unanimitat completa... amb el vot en contra d'en Montero Ríos!

(Del *Heraldo de Madrid*)

reaccionari? En aquests temps de l'automòbil i de l'aeroplà, cap fill del segle deuria tastar-la, la sopa de tortugues.

* * *

EN UN COLEGI

— Què tal, el meu noi, senyor mestre?

— El fill de vostè s'engreixa més que no aprèn.

— Això serà perquè jo soc qui l'alimenta i vostè qui l'ensenya, senyor meu.

* * *

Un picador d'hivern, al tornar de la corrida, cau del cavall que muntava i resta tant llarg com era al bell mitg del carrer.

Conduït a la casa de socors, li pregunta el metge, al començar a reconeixre-l:

— Aont s'ha fet el mal? A les vèrtebres?

— No, senyor, no — respon el *malta*, pressurós, — a sobre l'empedrat.

* * *

El nét d'en Pau Llué vol llogar un pis en un carrer molt cèntric, i pregunta al propietari:

— I no priva de dormir, el soroll dels tranvies?

— Els primers quinze dies, sí, però després un ni se n'adona.

— Doncs queda el pis pera mi; però li adverteixo, pera'l seu govern, que no m'hi instal·laré fins que passin els primers quinze dies. Així ja m'hauré acostumat al soroll.

ELS PRÍncePS DE L'HUMOR. — *Apeles Mestres* (Espanya)

TRAPACERÍES D'UN TRAPELLA

Cansat per la llarga caminata que havia fet, don Fabià Mendoza va quedar-se adormit sobre'l seu cavall.

No va passar molta estona sense que un trapella s'adonés de que'l cavaller dormia profundament i va disposar-se a jugar-li una pasada enginyosa.

La qual consistí en estirar-li amb gran compte un fil de la mitja que li sortia per la punta de la bota de montar.

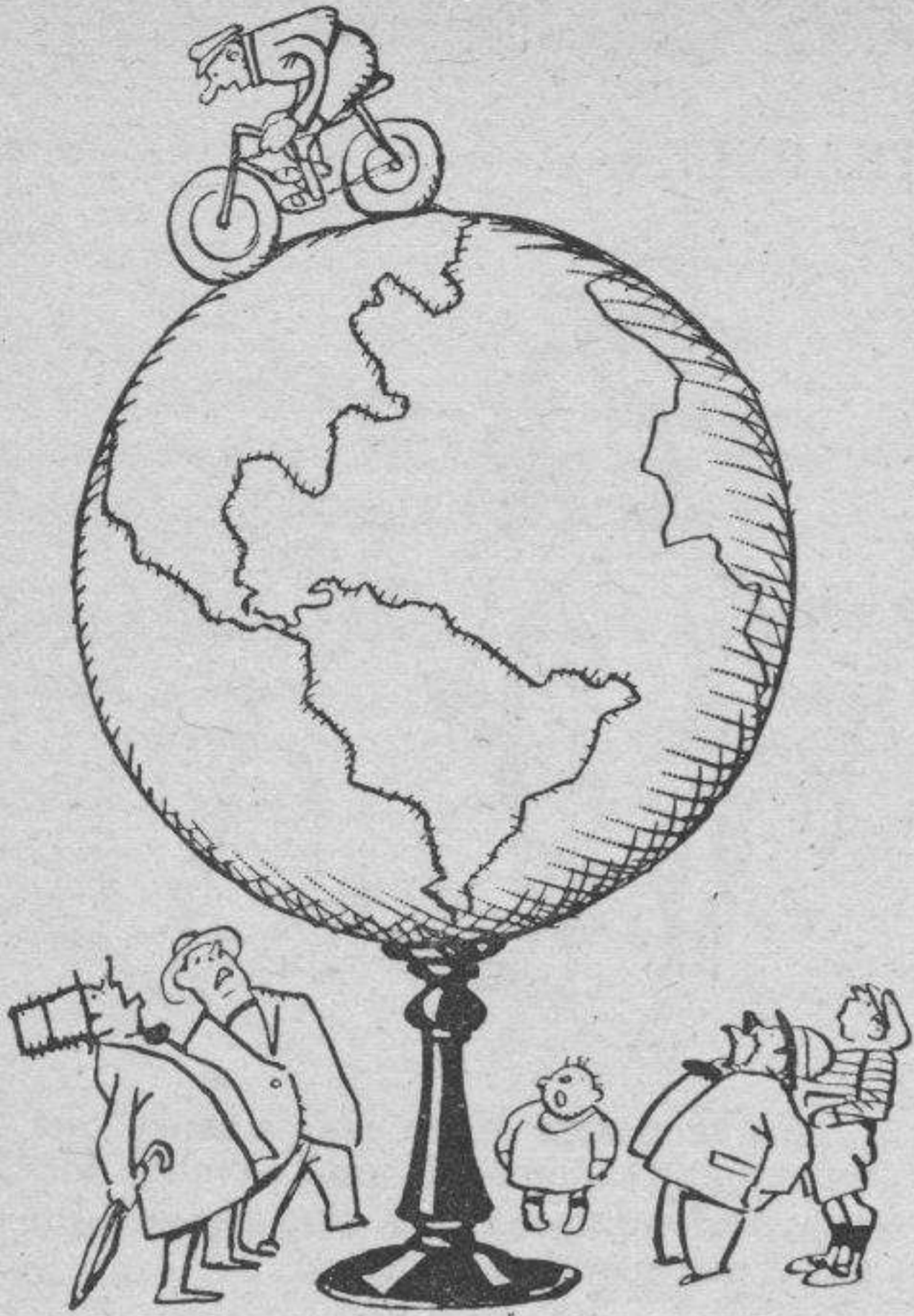
El cavall camina que caminara, i el trapella, tira que tira, anava desfent la mitja de mica en mica.

Don Fabià's va perdre de vista, i el trapella, tornant enrera tranquil·lament, va fer amb el fil un capdell.

I el pobre cavaller se va morir de vell sense comprendre mai com li havien pogut robar la mitja sense que ell s'hagués adonat que'l descalçaren abans.

Ha dado la vuelta al mundo
en una hora cabal
en máquina marca **SVELTE**,
que no conoce rival.

VALLET Y FIOL, S. en C.
Caspé, 40 ✕ ✕ ✕ **BARCELONA**

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“AFRICA” se publica mensualmente

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN

Pasaje Mercader, 4 : : BARCELONA

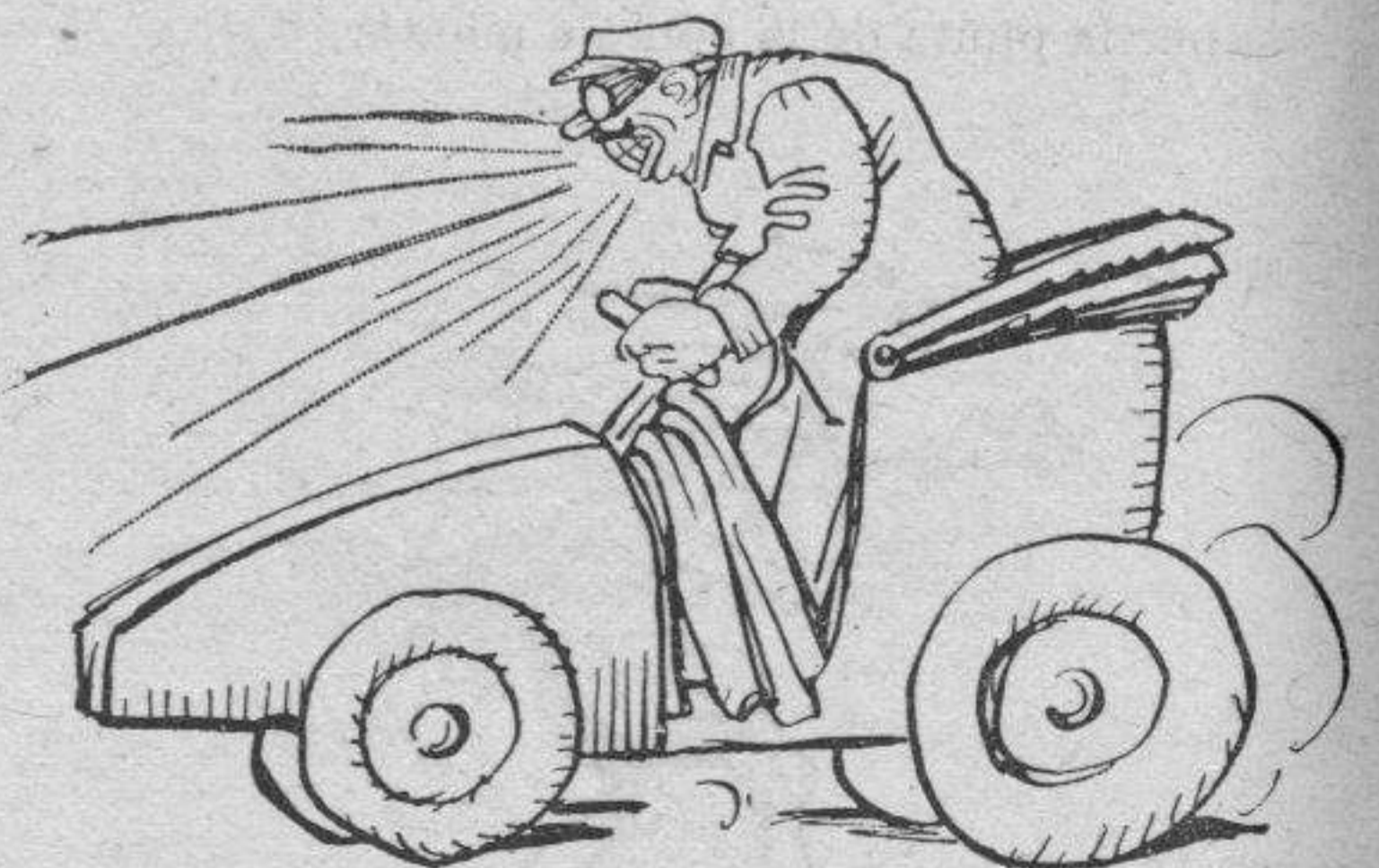
— Ya me tienes olvidada,
y esto no puede ser.
— Es que la **ENOFOSFORINA**
me tiene robado el ser.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 7 **BARCELONA**

Sortirá aviat!!!

BARCELONA

(POCKET-BOOK)

El viaja en automóvil
y no necesita farol.
Pues se lava los dientes con **HIGEA**
y le brillan mucho más que el sol.

BOCA SANA Y DIENTES BLANCOS

Mondial Humor

Número corrent. 10 cèntims
Números atrassats. 20 »

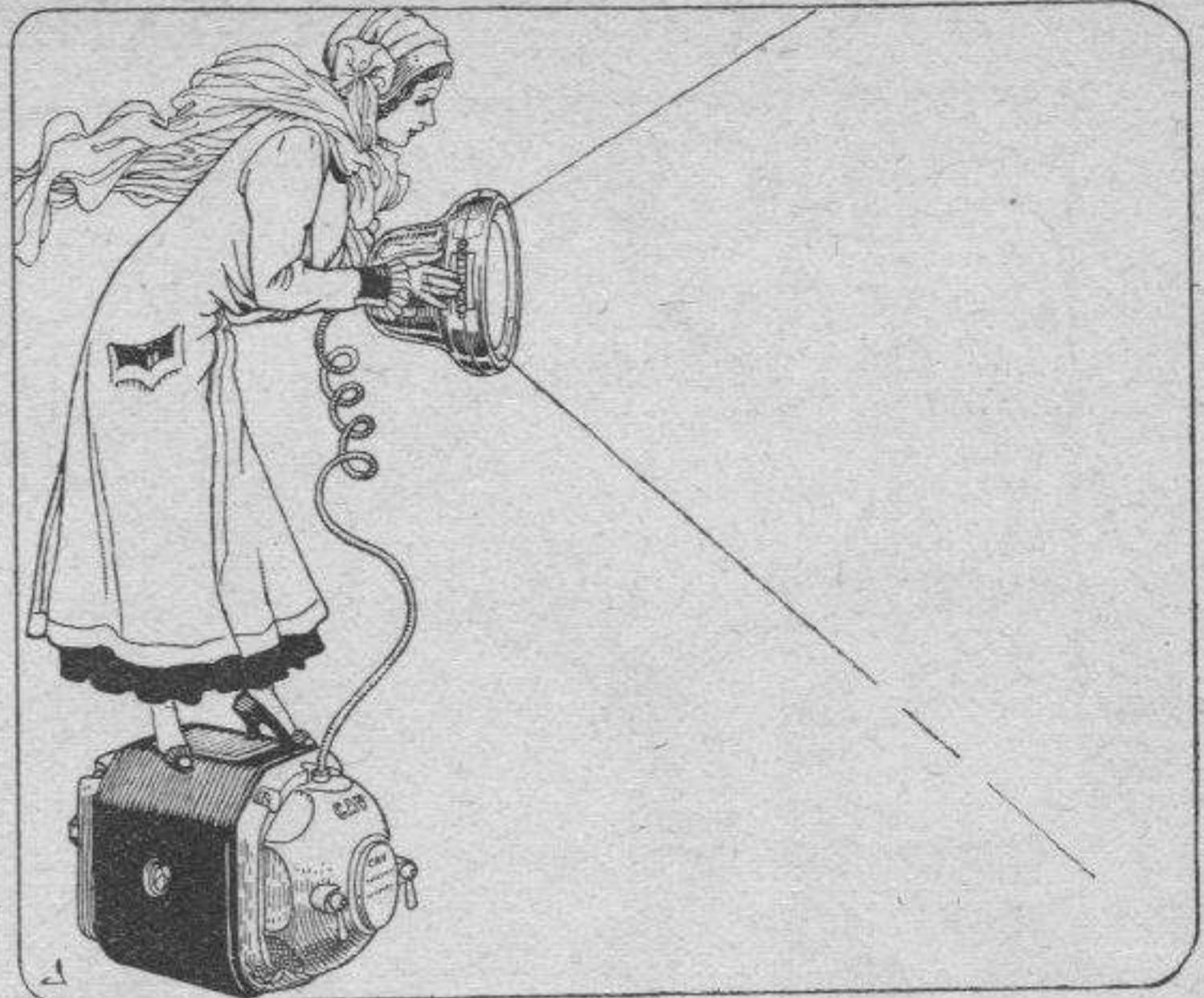
SUSCRIPCIÓ

Espanya 6 pessetes any
Extranger 8 francs »

Pagat per anualitats anticipades

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Mallorca, 192 :: BARCELONA

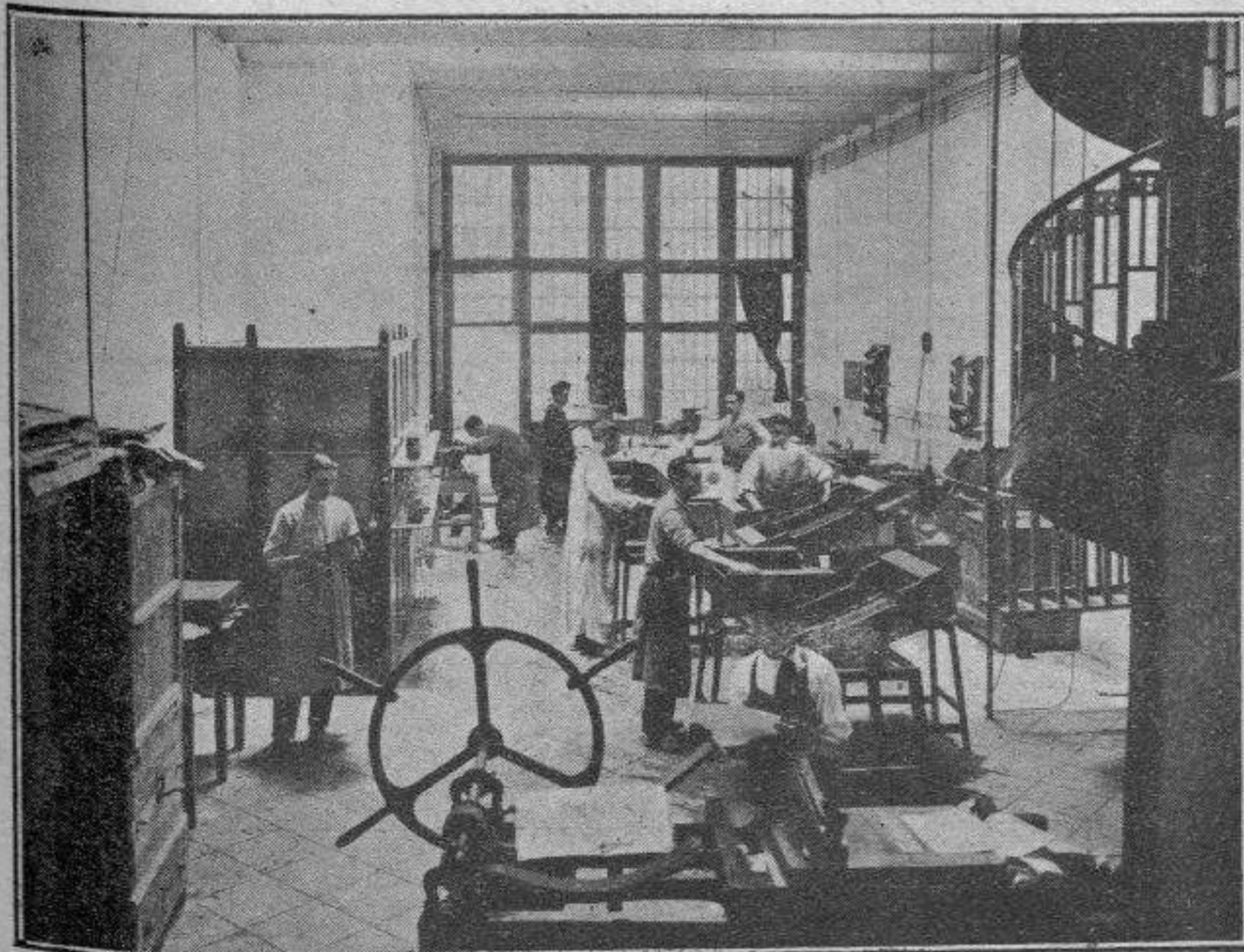

Alumbrado eléctrico para automóviles
Dinamos y Faros C. A. V.
Calle de Aragón, 290 : : BARCELONA

Grans tallers de Gravat

DE LA CASA

BAGUÑÀ I CORNET

Una dependencia de la casa

Els més perfectes, ràpids y moderns □□□□

Els únics a Espanya que graven a màquina per medi de les elèctriques d'imàn càustic de Berlín

Mallorca, 192 : : BARCELONA : : Teléfon 7452

Les mellors bicicletes?

SANROMÀ

Balmes, 62
BARCELONA

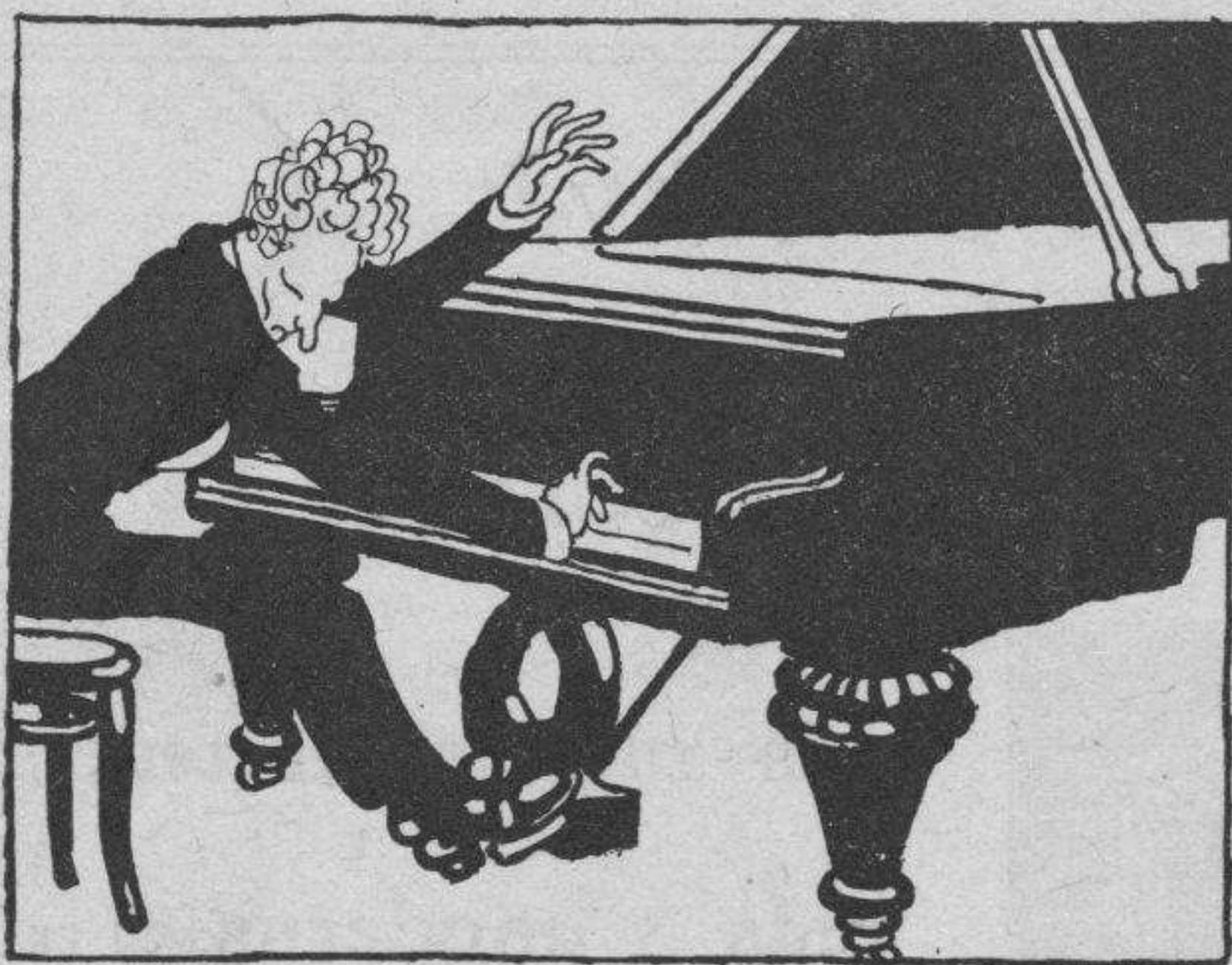
LES MENTIDES DEL FONÓGRAF

A voltes un pacífic burgès creu estar sentint una famosa diva...

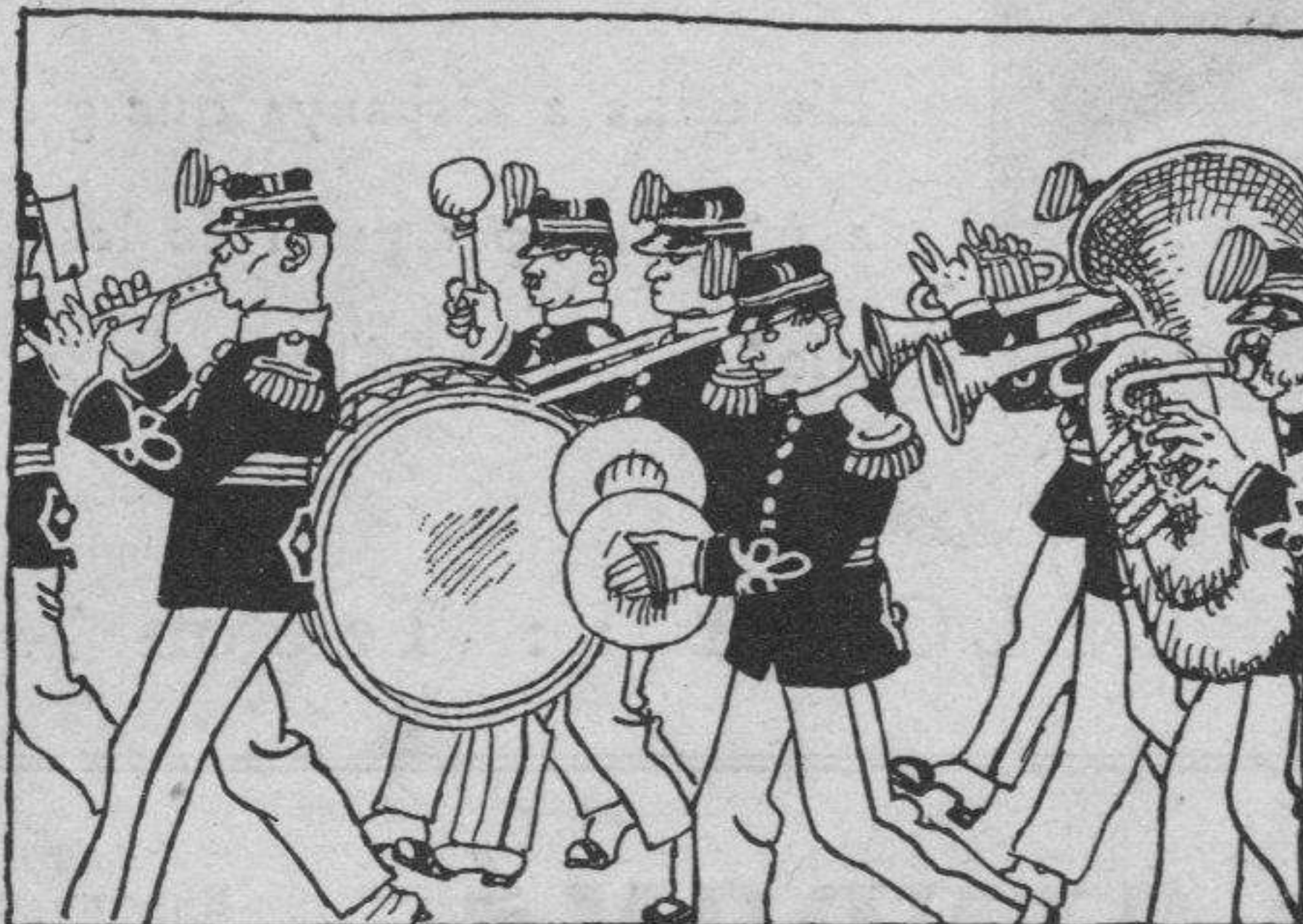
...i la que ha impressionat la placa no passa d'esser una minyona més o menys baturra.

Els discs d'algun cèlebre virtuós...

...han estat, pel contrari, impressionats per algun viciós.

I, finalment, quantes vegades, pensant escoltar alguna cèlebre i nodrida «Banda Republicana»...

... no sospitem que tot aquell soroll el fa una sola persona!

MUNDIAL HUMOR